

Sygn. akt: I C 1545/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 5 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Radzińska-Hetnar

Protokolant: Ewelina Kopcza

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2013 r. w Lubinie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki D. L. kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 03.05.2012r.,

II. oddala dalej idące powództwo,

III. zasądza od powódki rzecz strony pozwanej kwotę 66,57 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,

IV. nakazuje powódce, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 26,32 zł, a stronie pozwanej kwotę 11,29 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, tj. kosztów podróży świadka.

Sygn. akt I C 1545/12

UZASADNIENIE

Powódka D. L. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 6.676 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 03.05.2012r., w tym kwoty 6500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 175,34 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, a także zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie pozwu powódka podała, że w dniu 25 października 2011r. jako pasażerka samochodu osobowego uczestniczyła w wypadku drogowym, na skutek którego doznała obrażeń ciała. Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela. Powódka wyjaśniła, że okoliczności zdarzenia i odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady nie były przezeń kwestionowane i w toku postępowania likwidacyjnego powódce wypłacono tytułem zadośćuczynienia kwotę 2000 zł. Powódka odwołała się od tej decyzji żądając zadośćuczynienia w wysokości 8500 zł oraz zwrotu kosztów leczenia w wysokości 175,34 zł, które to żądanie ponad wypłaconą kwotę nie zostało przez ubezpieczyciela uwzględnione. Powódka argumentowała, że na skutek wypadku doznała stłuczenia kręgosłupa szyjnego i stłuczenia kręgosłupa piersiowego, które to urazy skutkowały zespołem bólowym szyjnym i ograniczeniem ruchomości kręgosłupa szyjnego i piersiowego. W dniu wypadku zgłosiła się do Wojewódzkiego Szpitala (...) w L., gdzie wykonano badanie RTG, zlecono stosowanie okładów, maści oraz noszenie kołnierza ortopedycznego, a także kontrolę w poradni ogólnej. Dalej powódka podała, że zalecono wdrożenie kuracji farmakologicznej, lekarz ortopeda stwierdził zablokowanie kręgosłupa C2-C4, po kontroli zaś w

poradni neurologicznej rozpoznano bóle szyi i przestrzeni międzyłopatkowej, zalecono dalsze noszenie kołnierza ortopedycznego. Powódka dodała, że w kolejnych tygodniach korzystała z porad lekarzy ortopedy i neurologa, uskarżała się na bóle głowy i szyi, odcinka piersiowego kręgosłupa, przebywała na zwolnieniu lekarskim i poddawała się rehabilitacji. Powódka podkreśliła, że na skutek wypadku zmaga się z dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego, które to dolegliwości w chwili obecnej zmniejszyły się, jednakże nasilają się podczas wykonywania niektórych czynności fizycznych i utrudniają codzienną egzystencję. Dodała, że opisywane zdarzenie wpłynęło także na jej stan emocjonalny, pojawił się u niej lęk przed pojazdami. Powódka stojąc na stanowisku, że wypłacona przez stronę pozwana kwota 2000 zł nie rekompensuje doznanej krzywdy wstąpiła o wypłatę dodatkowego świadczenia. Powódka wyjaśniła, że kwota poniesionych przez nią kosztów leczenia w wysokości 175,34 zł wynika z faktur VAT Nr (...) z dnia 06.02.2012r., Nr (...)z dnia 23.02.2012r. oraz nr (...)z dnia 23.02.2012r. Uzasadniając żądanie zasądzenia odsetek od dnia 03.05.2012r. powódka powołała treść art. 817 k.c. i wskazała na datę 02.05.2012r. jako kończącą proces likwidacji szkody przez ubezpieczyciela.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana przyznała, iż ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku jakiemu uległa powódka. Potwierdziła też fakt przyjęcia zgłoszenia o szkodzie i przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego. W ocenie strony pozwanej przyznana i wypłacona powódce suma zadośćuczynienia w sposób właściwy spełniła charakter kompensacyjny. Argumentowała, że ustalając wysokość świadczeń uwzględniła wszystkie okoliczności wpływające na rozmiar doznanych krzywd, podkreśliła także, że lekarz orzecznik nie stwierdził u powódki uszczerbku na zdrowiu, a doznane urazy nie były znaczne i nie wymagały długotrwałego leczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 25.10.2011r. powódka jako pasażerka samochodu osobowego, podróżując wraz z matką, uległa wypadkowi. Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej na podstawie umowy zawartej ze stroną pozwaną (...) S.A. w W..

Na miejsce wypadku nie było wzywane pogotowie, powódka samodzielnie wysiadła z pojazdu i uczestniczyła w postępowaniu powypadkowym. Po powrocie do domu powódka zaczęła odczuwać bóle w okolicach szyi i łatki piersiowej, wówczas udała się na pogotowie, gdzie skierowana została na badanie RTG, które nie uwidocznilo zmian pourazowych, powódce zalecono założenie kołnierza ortopedycznego przepisano środki przeciwbólowe oraz kontrolę u lekarza ortopedy. Kilka dni później powódka udała się prywatnie do lekarza ortopedy, który zalecił stosowanie plastrów na obolałe miejsca i zażywanie środków przeciwbólowych w przypadku nasilenia się bólu. Powódka zażywała środki przeciwbólowe początkowo codziennie, a następnie 3-4 razy w tygodniu. W związku ze stanem po urazie kręgosłupa szyjnego powódka kierowana była do specjalistycznych poradni: ortopedycznej i neurologicznej, gdzie rozpoznano zespół bólowy po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego i piersiowego, zalecono dalsze noszenie kołnierza ortopedycznego, którego powódka w sumie używała przez okres ok. 1 miesiąca. Powódka zaczęła odczuwać drętwienie ręki, po badaniu EEG stwierdzono, że zaczęła robić się cieśń na prawej ręce.

Powódka, w czasie kiedy nastąpił wypadek, zatrudniona była w firmie (...) w P. jako ratownik, przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od 26.10.2011r. do 30.01.2012r.

Dowód: - akta szkody nr (...),

- zeznania świadka B. L., k. 30 verte,

- zeznania powódki D. L., k. 94.

Powódka zgłosiła stronie pozwanej zaistniałą szkodę wnosząc o przyznanie jej zadośćuczynienia w wysokości 8500 zł oraz 362,78 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, w toku którego powódka została poddana badaniu przez lekarza orzecznika z zakresu ortopedii, ubezpieczyciel przyznał i wypłacił

powódce kwotę 2000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 362,78 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Lekarz orzecznik nie stwierdził u powódki trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: - akta szkody nr (...).

Powódka aktualnie cierpi na okresowe bóle głowy, których wcześniej nie odczuwała, boli ją także kręgosłup w odcinku szyjnym, sporadycznie zażywa leki przeciwbólowe, których nie chce nadużywać. Przed wypadkiem powódka lubiła pływać i grać w koszykówkę, aktualnie tego nie robi, albowiem nie może biegać, nadto boli i drętwieje jej prawa ręka. Powódka w uwagi na długotrwałe zwolnienie lekarskie zmuszona była zmienić pracę. Powódka odczuwa niepokój jeżdżąc samochodem, zwłaszcza kiedy obok jedzie TIR.

Pod względem ortopedycznym i neurologicznym doznany uszczerbek na zdrowiu powódki wyniósł 2%. Następstwem wypadku z dnia 25.10.2011r. dla zdrowia powódki był zespół korzeniowy szyjny prawostronny pourazowy, miernie nasilony, bez ubytków neurologicznych. Leczenie skutków tego wypadku zostało zakończone, przebyte urazy nie będą w przyszłości powodem pogorszenia się stanu zdrowia powódki, może ona powrócić do obciążeń sprzed wypadku. Ewentualne pojawienie się problemów związane będzie z normalnym procesem zużywania się organizmu. U powódki rozwinąć mogą się pełne objawy ciasnoty kanału nadgarstka ręki prawej, którego początki sugeruje przeprowadzone w dniu 17.02.2012r. badanie (...). Schorzenie to jednak, w przypadku powódki nie pozostaje w związku z wypadkiem z dnia 25.10.2011r.

Dowód: - opinia biegłych z zakresy chirurgii urazowo – ortopedycznej

oraz neurologii z dnia 04.04.2013r., k. 55-59,

- zeznania powódki, k. 94.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

Zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w przepisach kodeksu cywilnego (art. 415 kc) podmiot odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym zobowiązany jest do jej naprawienia. Szkada może być szkodą w mieniu, może też być to szkoda na osobie, która obejmuje uszczerbki wynikające z uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia, pozbawienia życia oraz naruszenia innych dóbr osobistych człowieka. Pojęcie szkody na osobie obejmuje zarówno szkody majątkowe, jak i niemajątkowe. Art. 444 § 1 i § 2 kc przewiduje, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty a jeżeli zwiększyły się potrzeby poszkodowanego, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Naprawienie natomiast szkody niemajątkowej polega zgodnie z art. 445 § 1 kc w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. na przyznaniu poszkodowanemu odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, iż powódka D. L. doznała uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia w rozumieniu art. 444 § 1 kc, a to w wyniku wypadku drogowego, którego była uczestnikiem, a które to zdarzenie miało miejsce w dniu 25.10.2011r. Bezsporną jest także co do zasady odpowiedzialność strony pozwanej za skutki tego zdarzenia, wynikająca z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego łączącej ubezpieczyciela ze sprawcą wypadku.

Spór między stronami powstał co do wysokości należnego powódce świadczenia z tego tytułu.

Przepisy kodeksu cywilnego, nie zawierają kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. ustawodawca pozostawił powyższą kwestię każdorazowo uznaniu sądu, uzależnionemu od okoliczności konkretnej sprawy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt II UKN 681/98, OSNAPiUS 2000/16, poz. 626, przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość

choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym. W innym z orzeczeń Sąd Najwyższy zważył, iż zadośćuczynienie powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiarów krzywdy i szkody niemajątkowej. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia podstawowe znaczenie ma stopień natężenia krzywdy, a więc cierpienie fizycznych i ujemnych doznań psychicznych. Decyduje więc rodzaj, charakter i długotrwałość cierpienia fizycznych doznanych przez poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. Poza tym ma tu znaczenie poczucie bezradności, utrata możliwości wykonywania pracy, korzystania z rozrywek itp. (por. wyrok SN z dnia 18 grudnia 1975 r. II CR 50/73, Monitor Prawniczy – Zestawienie Tez (...), str. 468). Ponadto przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze kompensacyjny charakter tego roszczenia. W wyroku z dnia 22 kwietnia 1985 roku (II CR 94/85, nie publ.), Sąd Najwyższy stwierdził, iż (...) zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. też wyrok SN z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77, Monitor Prawniczy – Zestawienie Tez (...), str. 469).

Podstawę poczynionych przez Sąd ustaleń w zakresie należnych powodce świadczeń stanowiła w niniejszej sprawie opinia biegłych z zakresu chirurgii urazowej i neurologii, uzupełniona zeznaniami powodki.

Ustalając wysokość należnego powodce świadczenia Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim rozmiar doznanych obrażeń ciała, brak ich trwałego charakteru, okres leczenia, a także skutki urazów, które powodka nadal odczuwa. W ocenie Sądu należy przyjąć za biegłymi, że doznane obrażenia spowodowały u powodki powstanie uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2%. Sąd uznał przy tym opinię biegłych, którzy wysokość tego uszczerbku ustalili za logiczną spójną i przydatną do rozstrzygnięcia spornej kwestii. Sąd miał na uwadze wnioski tej opinii, fakt, że u powodki zdaniem biegłych doszło do całkowitego wygojenia się skutków urazu i nie będą one powodem pogorszenia się stanu zdrowia powodki w przyszłości. Powódka sygnalizuje aktualnie drętwienie prawej ręki, wskazała, że rozpoznano u niej początki cieśni nadgarstka, co potwierdzili biegli, jednakże stwierdzili jednocześnie, że schorzenie to w przypadku powodki nie pozostaje w związku z wypadkiem z dnia 25.10.2011r. Zwrócić należy na uwagi biegłych, którzy oceniając wysokość uszczerbku na zdrowiu powodki podali, że najbardziej zbliżoną treścią do stwierdzonego stanu klinicznego powodki jest poz. 94a tabeli rozporządzenia (...) z dnia 18.12.2002r., ponieważ jednak nawet określony w tej pozycji minimalny procent uszczerbku (5-20) byłby zbyt wysoki dla określenia stanu stwierdzonego u powodki, biegli określili go na 2%. Powyższe uwagi zbliżone są do ustaleń strony pozwanej poczynionych w toku postępowania likwidacyjnego, co do braku trwałego uszczerbku na zdrowiu powodki.

Sąd miał jednakże na uwadze fakt, iż rozmiar doznanych uszkodzeń ciała nie jest jedynym wyznacznikiem wysokości zadośćuczynienia. Sąd oceniając zasadność żądania wziął zatem pod uwagę również długość leczenia i rehabilitacji powodki, fakt, iż przez okres 3 m-cy przebywała na zwolnieniu lekarskim, jej stan emocjonalny jaki opisywała zeznając przed sądem, a także sygnalizowane przez nią dolegliwości bólowe głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, jakie wiązały się ze skutkami wypadku, które choć w znacznej części ustały, to jednak nadal pojawiają się, sprawiając dyskomfort w codziennym funkcjonowaniu powodki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że właściwą kwotą zadośćuczynienia za skutki wypadku będzie dla powodki kwota 4.000 zł, a ponieważ świadczenie w wysokości 2.000 zł zostało przez stronę pozwaną wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego, zasądził pozostałą kwotę z tego tytułu, tj. 2.000 zł, oddalając dalej idące żądanie. Podstawę zasądzenia odsetek stanowił zaś art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 k.c.

Nie uwzględnił także Sąd żądania pozwu w zakresie zapłaty kwoty 175,34 zł z tytułu poniesionych przez powodkę kosztów leczenia. Powyższe koszty, jak uzasadniła powodka w treści pozwu, wynikać miały z faktur VAT Nr (...) z dnia 06.02.2012r., Nr (...) z dnia 23.02.2012r. oraz nr (...) z dnia 23.02.2012r., jednakże żadna z powyższych faktur nie została dołączona do pozwu. Jak wynika z akt szkody, roszczenia w tej wysokości i na podstawie wymienionych rachunków nie

zostały także zgłoszone w toku postępowania likwidacyjnego, a zatem roszczenie to jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt III znajduje podstawę prawną w treści art. 100 k.p.c. Sąd dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów między stronami. Z kwoty 6.676 zł stanowiącej wartość przedmiotu sporu zasądzona została na rzecz powódki kwota 2.000 zł, stanowiąca 30% wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powódka w 70%, a strona pozwana w 30%. Koszty procesu wyniosły 3.778,10 zł, w tym po stronie powódki 2.578,10 zł (opłata od pozwu – 334 zł; zaliczki na poczet opinii biegłych – 500 zł i 527,10 zł; wynagrodzenie pełnomocnika 1217 zł), a po stronie pozwanego 1200 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika. Stronę pozwaną, zgodnie z podaną zasadą, powinny obciążać koszty w kwocie 1.133,43 zł, skoro faktycznie poniosła koszty w wysokości 1200 zł, należy jej się zwrot kwoty 66,57 zł, która sąd zasądził na jej rzecz od powódki.

Wedle tej samej zasady, Sąd w pkt IV obciążył obie strony obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa poniesionych przez niego tymczasowo kosztów, tj. kosztów podróży świadka B. L., przyznanych jej i wypłaconych na podstawie prawomocnego postanowienia z dnia 26.04.2013r.